

ΡΟΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστόν μεταρρομην χρόνον
εις τήν γήν των Παρθενώνων.

Ένθαδού τέσσερα και χίλια,
ποδ θά βυθόν λαοί με περαχίλια.

Τών θρών μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί— απ' εσθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο— ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τ ά ξένα όμως μέρα— δέ κα φ ρ ά γ κ α κα λ' σ τ ό χ έ ρ ι .

Είς γνάθιν φέρονεν παντός εμούσου τέλειπ
στι πάλοθεν όματα 'Ρωμποι άνελλιστή
με τήν άνάλογον τιμήν κ' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώη δι' αυτά ταχυδρομείων τέλη.

Του μηνός Ιουλίου δεκάτη
και τον Κόντε καλεϊ το Παλάτι.

Πενήντα τέσσερα σόν όκτακόσ
και πλάσις βράζουσα κ' άσφυκτιάδ.

Μεταρρομθιμεις μεγάλη πρώτα πρώτα 'στό κεφάλι.

Ταρατάμ σαλιπ' ή σαλιγγι και το τριμπανον ηξει,
τό πληκχιον τό νεον και τό βήμα μας ταχύ.

Άρχισαν μεταρρομθιμεις και δέν είναι χωρατά,
τίμως ταράμ ταράμ τατά,
και φαναζούν οι δημόται κ' οι γηναίοι τών γεγακίων.
ποτον όντως και πληκχιον τό νεον.

Θυμηθήτε το παλρό μας, ποιη περάσαμε καιρο...
πώς τό 'δάλαμ' έως τώρα με τό γένος άπορο.

Νά περάσουν τόσα χρόνια δίχως μετ' μεταβολή
'στών Ρωμποιών τήν κεφαλή;

Κάτω κάτω τό παλρό, και με στόμα κευχατιών
άτνεως και προσυγή 'στό πληκχιον τό νεον.

Τό πληκχιον τό νεον 'στό κεφάλι και πηλάδα...
πρώτα πρώτα τό κεφάλι κ' έπειτα θά 'δομε τέλλα.

Άρχισαν μεταρρομθιμεις και σπαδάτω ρουκαράδες
κάθε 'λιγο και 'λιγάκι δός του γκα σολακι παράδες,
πλήν άς φάλλωμεν οι πάντες αίνον επινικχιον
εις τής θράσως τής νέας τό κλεινόν πληκχιον.

Άς τό δεϊξώμεν κ' έκεινο προς έγθρούς μας και προς φίλους
κ' όπό τούτο οικιακάσέντες προδιδάσκωμεν άλλόλους,
και μακρην παντοίων ρούτων, προσην κ' υδροπεκνον,
σχιλάσωμεν τά λάθη τών Βλακόν τών Ιαπωνών,
κ' άς κηρύσωμεν παντού φρόντες κηρικχιον
τούτο τό πληκχιον.

Τό πληκχιον άς βράσιν έξωμιά θεμελιωθή
κ' έπειτ' από τό κεφάλι θά κατίθωμε 'στό ποδι.

Μην άκουτε κάθε κοϊκο,
κ' ή Μικιάδουσα Καροϊκο
κ' ή Μικιάδος Μουστοχιγίτο
θά μετ' 'πούν γκα τούτο 'ότω,
κ' έριδος θά γίνη μβλον, θρίαμβος και τών γονέων,
τό πληκχιον τό νεον.

Ό καθις άς τό φορέση κ' από τώρα 'στό κεφάλι,
έτσι κ' έτσι κ'άν έφέτος κ'άν του χρόνου θά τό βάλη.

Βάλετ' το πλέον όλοι, τ'όβαλε κ' ή Στρατηγός,
ό τών βπλων 'Υπουργός.

Άς φορέσων και Σχολαϊκα και τό κάθε Λόκειον
τούτο τό πληκχιον.

Έπρεπε νά γίνη κάτι μετ' 'στό τόσα ρεμπελά,
κ' ή γραφή θά διακέρη
και θά βάλη κάθε χερή.

διπλοιν ήτα 'στό κεινομω, δύο γλώσσα 'στό παλρό,
κ' όλ' οι γράφοντες με στόμρον άπρησ κ' άνοικχιον
θά πεισθον πός ήτα τρία πρέπειν 'στό πληκχιον.

Τό κράτος 'στην έντέλεια κ' ή Κόντες 'στη άκεκεία.

- Π.— Καθημερούδα, Φασουλλ...
- Φ.— Και πάλι καθημερα.
- Π.— Τί κ'άνεις;
- Φ.— Δαϊμονίζωμαι με τούτον τον άειρα.

Π.—Και τὸ Κουβέρνο;

Φ.— Τῆμαθες τὰ χαρῶν μαντάτα;

Π.—Ὅχι, δὲν ξέρω τίποτα...

Φ.— Μὴν τρεῖς πολλὴ σελᾶτα, |
κ' ὅσο ἔμπορεῖς ἀπόρρευε πρὸ πάντων τὸ πεπνυ-
γχατὶ μοῦ λὲν πῶς σέρονται κοιμήματα καὶ πόνοι.

Π.—Βρῆ δὲν μοῦ λές ὁ κύριος Προδουπογγός τί κάνει;

Φ.—Δὲν ἔμαθες τί λέγονται 'στους κύκλους, στραδοκάνη;
'Υπόθετε γὰρ μὰ στιγμῇ μ' ἀπέλεια κ' ἀπέλεια
πῶς εἶσαι 'στὴ Δακείλεια.

'Υπόθεσε πῶς ἐντρύφες σὲ Παλατιῶν ἀνέσεις.

Π.—Δὲν ὑποθέτω τίποτα...

Φ.— Καλὰ, μὴν υποθέσης.

'Εγ' ἔμωσ ὄνειροπολῶ καὶ χαίρω ἀποθέτω
πῶς εἶμαι 'στὴ Δακείλεια μαζὶ σου, Περικλέτο.

Νὰ τὸ Τατόι τὸ γνωστὸ, μὰ νὰ καὶ τὸ Παλάτι,
ὅπου τὸ Στέμμα κάλεσε τὸν Κόντε τὸν Κορριάτη,
κ' ὁ Κερκυρατὸς ἄρρησε τὴν καθημέρι τετρίτερα του
καὶ 'στὸ Τατόι 'κόνεψε νὰ πάρη τὸν ἄερα του.

Σαββάτο καὶ Κυριακὴ τῆς 'πέρας' ἐκεῖ πέρα
κ' ἔφυγε τὴν Δευτέρα,

κ' ἐξήλοτύπησαν γι' αὐτὸ κ' ἠεθάνθησαν ὄργην
πάντες οἱ κυβερνήσαντες κατὰ καιροὺς τὴν χώραν,
μῖαν τοιαύτην εὐνοίαν κ' ἀγάπην καὶ στοργὴν
δὲν τὴν ἀπήλασε κανεὶς ἔως αὐτὴν τὴν ὥραν.

Δοῦ 'μέρας ἔμεινε σωσταῖς 'στὸν τόπο τὸν μακάριο...
Κορῶνα, καλὴ 'μέρα σου... καλῶς τὸν καγαλειόριο.

'Ελα νὰ πῆρε, ἔλα νὰ φῆε,
κ' ἄερα φρόσμο νὰ ρουφῆς,
καὶ κάτσε, Σὺμβουλε σοφῆ,
μαζὶ νὰ προῦμε τὸν καφῆ.

Δοῦ 'μέρας ἔμεινε θαρρῶ
κ' ἐθαύμασε τὴ φύσι...
νὰ τὸ τραγῆμένο νερὸ
κ' ἡ κροσταλλένια βροσί.

Νὰ κ' ἡ Κιθάρα, μαγιώεις Παραδείσιος χαρὰς,
νὰ τὸ μπουζουκὶ παρακετὶ, μὰ νὰ κ' ὁ ταμπουραξ.

Παραδείσιος ἀληθινί...
βλέπε τὰ γύρια σου βουναῖ,
βλέπε καὶ τὴν Πεντέλη,
χαρὰ 'στους τοὺς ἐν τέλει,
ποῦ ποτε ποτε, βρῆ τοσιλῆ,
κάνουν κονάκι καὶ φωλιὰ
τὴν ἔπαυλι τοῦ Βασιλῆα.

Εἰς τὴν πικνωδά τῶν δασῶν
κ' ἐντὸς τῶν τόπων τῶν χρυσοῦν
μῖα τοιαύτη ἐσχῆς,
ἐρῆμιος πανευτυχῆς,
τροσιλῆος κ' εὐδαίμων,
ὁ Κόντες τῶν πολέμων.

Κόττα χάμω καὶ ψηλά...
'Ὅς ἐκεῖνο τὸ ποταμί.

κόττα πῶς κωτρικυλῆ
γάργαρα νερὸ 'στ' αὐλάκι.

'Ἄς ἔμπορεῖς 'στὸ Τατόι νάμωρα κ' ἐγὼ γὰρ πάντα,
καὶ 'στὸν Βασιλῆα καρπὸ
τὸ περίφημο κρασί
νάμωρα τῆς Δακείλειας, ποῦχει δύο καὶ τριάντα.

Ποῖα μέρη λατρεύα,
σκέψε κάνε μὰ μετάνοια ...
κότταξε τὰ πειρὰ αὐτὰ,
κότταξε καὶ τὰ πλατάνια.

'Υπὸ τὴν σκιὰν ἐλάτης
ὁ σκαρπινοστρατηλάτης
γὰρ Καζάδες, γὰρ Σαντζάκια, γὰρ στρατῶν ὀργανισμοῦ,
ἔχει κάμει ρεμδασιμοῦς.

Κάθε φτώχεια μας ἐφῆρω...
ποῖον δάσος σκερῶνί...
σὰν τί νάταν, Περικλέτο,
'στὴν σκιὰν τῶν φιλυρῶν;

Π.— Μήπως ἔμωρα παρῶν
γὰρ ν' ἀκούσω τὴν κουβέντα;
εἶσαι βλάκια μὲ πατίντα.

'Ὅ! νὰ καὶ τάντρα τῶν Νυμφῶν, νὰ καὶ τὸ μονοπάτι,
ὅπου τὸ Στέμμα τῆλεγε μαζὶ μὲ τὸν Κορριάτη.
'Ἐ' αὐτὸ τὸ μέρος 'μίλησαν γὰρ τὴν Μακεδονία,
'εἰς ἐκεῖνο γὰρ τὴν 'Ήπειρο καὶ γὰρ τὴν 'Αἰθλία.

Φ.—Καὶ ποῦ τὸ ξέρεσι, Περικλῆ;

Π.— Κατὰ συμπερασμῶν.
Φ.—Κι' ὁ Κόντες ποῦ κουβέντησε γὰρ τὸν ὀργανισμόν;
Π.—'Εδῶ πλοσίον, Φασουλῆ, καὶ σκέψε 'λίγο χάμω
νὰ 'ἔης τοῦ Κόντε μολυβδαῖς καὶ σῆδια 'στὸν ἄμμο.
Φ.—'Αλήθεια λές, παρατρωῦ καὶ πατμμάτων ἴχνη.
Π.—Πρὸς Μακεδόνας ἀδελφοῦς καθένας θὰ τὰ δείχνη.

Φ.—'Στὸ μέρος τοῦτο βέβαια μετ' εὐλογητίας τῆς
ὁ Κερκυρατὸς ὄλεγε τὰς τῶσας βελτιώσεις,
τὰ νῆα τὰ πηλῆκια, ποῦ 'μοιζοῦσαν σὰν Βουλγαρία,
καὶ μάλις τὰδα, Περικλῆ, δὲν ξέρεσι πῶς ἐχάρηκα.

Π.—'Εδῶ πλοσίον τῆς πηγῆς τοῦ ρυκκοῦ αὐτοῦ
θᾶπτε γὰρ τοὺς ἀμπέχωνας ἐκεῖνοιο τοῦ Στρατοῦ,
ποῦ τώρα θέχουν τὰ κομμάκι 'στ' ἀριστέρῳ τὸ μέρος
χρῆμανα τε καὶ θέρος.

Φ.—'Εδῶ, ποῦ πάντοτε σιγῇ δεσποῖει κ' ἠρεμία,
τὰ τῆς 'Αμύνιος βέβαια θ' ἀνέρες Ταμετα,
καὶ παρ' αὐτὴν τὴν πρασίαν, τὴν τόσω μωροδόλο,
γὰρ τὰ λαγετα βέβαια θὰ 'μίληον τῶν Στόλων.

Π.—'Εδῶ πλοσίον, Φασουλῆ, τῆς μαγιώεις Κιθάρας
ὁ Κόντες πρὸς τὸν οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμοῦς ἐπάρας
ἐτόνισε σωτήριον
πολέμων ἐμβατήριον.

Φ. — Δέν είναι μία πρακική και φέλλημα λέμμιος,
 που δέν έπεριπάτησε και δέν έσκέφθη μόνος,
 και δέν έπάχει μέρος τι μισρόν τής Δεκαλείας,
 που τά μή φέρη τήν ήχη μίς συνομιλίας,
 κίν φανερός κίν μυστικός,
 και κάθε φίλους γλυκός
 μίς φιδουρίζει μυστικά μελλούσας όφελείας.

Π. — 'Μπαρς 'στού Κόνετς τή λαλή
 βουδαδίκανε πουλίς,
 πάσιες, χίνες και γαλίς,
 και 'συχάκανε κι 'έσκινα μίς 'στην τέρη σιακή
 γκι ν' έσπούσουν κι θά 'σπ.

Φ. — Νάτος νάτος έκαλιμμένος
 ό Βασίλειός ό ξένος,
 Κότταξέ του, κουρελι,
 που σι κείκι 'έσκινα λέλα,
 μέ τήν Βίσιμαν μίλετ
 και μέ τόν γικρόν τήν Σέββα.

— Στρέψε πρós αυτόν τό μάτι,
 τώρα μπαίνει 'στί Παλάτι,

τώρα τόν καρφέ του φέρνου, τώρα κίν γλυκό βουτξ,
 τώρα σκόβει 'στην Κορδίνε και τής λείι τά και τά.

Νάι κτυφέ τό μεσημέρι,
 τώρα τρώει, χασομέρι,
 τώρα τόν κερνούν κροσί σι κροστάλλινο ποττήρι...
 γαίε χαρά 'στίν μουσαφίρι.

Τώρα: βουλέ βού, μουσού,
 και κερτ του Μαρουσού;
 κέπος από τό Παλάτι
 κρυφαίσι 'στίν Κορμάτι.

Τώρα τόκα του κι 'έδίκ...
 τώρα γάουσι, χαζούρα,
 τώρα βγάει μία στίδα
 νομοσχέδια κινούρα.

Τώρα κίνι γκι τόν Στάλο
 και γκι τόν Στρατού τά κλέν...
 τόν άκούε τόν κροσίλο
 'στίν Δεκαλεία τά λήν.

Νάτος νάτος χορτασιμένος
ὁ Βασιλικὸς ὁ ξένος.

Τῶρ ἀπ' τὸ Παλάτι βγαίνει
καὶ περίπατο πηγαίνει,
τώρα μόνος μὲς 'στὰ δάση
τρέχει νὰ διασκεδάσῃ.

Τώρα τὸν φουξὲ τὸν Κόντε μὲ κατὰ λεπτὴν ἑρῶν αἶμα,
τώρα πιάει μὲ ψαλλίδα,
τώρα κυνηγᾷ μὲ σαύρα,
τώρα μίαν χρυσαλλίδα.

Τώρα σχήματα τοῦ κάνου ἐως κατὰ στρατιώταις,
τώρα πτοῦ πτοῦ φωνάζει 'στὰ κοκούρα καὶ 'στὴς κότες,
τώρα παίξει μὲ τῆς πάμπες, τώρα παίξει μὲ τῆς χήνες,
κί 'ἔτσι τοῦρξεται κί 'ἐκείνας
νὰ τῆς πᾶρρ, Φασουλῆ,
γὰ νὰ σώσουν τὴν Βουλῆ.

Φ. — Πουλὲ κοντὰ τοῦ καλαϊδοῦν τὸ τόσο του ραχάτι
καὶ πλέκει γὰ τοὺς φίλους του στεράνα μὲ κισοῦ...
ἐθώμωσαν ἀληθινὰ πολλοὶ μὲ τὸν Κορμάτη
σὰν εἶδαν πὼς ὁ Βασιλεὺς τὸν ἔκανε χρυσοῦ.

Κί' ὁ τζιτζικας τῆς μείζονος, ὅπου 'στὴν Κηρίσιμὰ
χορταίνει μὲ δροσὰ,
'πέταξε 'στὴ Δεκέλεια, κί' ἀπὸ 'ψηλὸ κλαδί
γὰ τοὺς θεσμοὺς ξανάχρισε νὰ πιροκαλαϊδῇ.

"Ἄκου τον, Περικίτο μου, δὲν ἔχει τελεωμῶ,
καὶ λέει μὲ καυμῶ
πὼς οἱ ταλαίπωροι θεσμοὶ βεβαίως μηδενίζονται
ὅποταν οἱ Πρωθυπουργοὶ σ' Ἀνάκτορα ἐξινίζονται,
καὶ μόνον ὁ Κορδάνος ὅποταν προσκαλεθῆται
τότε κανένα Σύνταγμα παρὸν δὲν ἀπειλεῖται.

Κί' ὁ κύρ Ζαήμης 'χάλεψε γι' αὐτὸ σὰν τὸ Κορδάν,
ἐκεῖνος ὅμως δὲν μιλεῖ,
στέκει σὰν ἄλλο ποῦλι
κί' ὡς εἶδος κουραηθόν.

Κί' ὁ Ράλλης γκιώνης ἔγινε καὶ κλαίει θλιβερὰ
τὰ χρόνια τ'ἀλημονήτα, τὰ τόση πιπερά,
τὰς ἐπισκέψεις ποῦκανε σὲ τούτη τὴν κοιλάδα
κί' ἐβγάξε τὸ σακκί του κί' ἐβάζε τὴν βελάδα.

Θυμάται τὰ τρεχάματα, τοὺς θύλους τῆς Ἀδῆς,
καθὼς καὶ τὴν διάλυσιν ἐκείνου τῆς Βουλῆς,
ὅπου τὴν ἐπεριμεναν πολλοὶ σανιδωμάχοι
κί' ὁ μπαμπούλης ἐπὶ κιαρὸν τὸν εἶχε 'στὸ στομάχι.

Π. — Νά! 'στὸ Παλάτι γύρισε χασμάμενος ὁ φίλος,
ὁ μέγας Κερκυρατός,
καὶ σὲ κρεβάτι στρώνεται, πού δὲν ὑπάρχει φύλλος,
κουνοῦπι καὶ κορῆς.

'Γανος γλυκὺς ἐποικιστὴν τὸν Κόντε παρεχρήμα
καὶ τώρα βετος ὄνειρος τὸν νοῦ του παρασύρει,
βλέπει πὼς τοῦ 'χαρισμοῦ τοῦ Τατοῦζοῦ τὸ κτήμα
καὶ πὼς αὐτὸς τὸν Βασιλεὺς τὸν εἶχε μουσαφίρη.

Φ. — Αὐτὸς κοιμάται, Περικλῆ, μῆσα 'στὴν κουνοπιέρα,
κί' ὁ Θεωδωρὸς τοῦ γίνεται κουνοπι νύκτα μῆσα.
Αὐτὸς χωρὶς γὰ τὴν Βουλῆ νὰ δῆν δρὸ λεφτὰ
σὲ δάση ραχταίει,
κί' ὁ γέρος σκελεῖται μὲ τοὺς δεκαεφτά
κί' ἐκεῖνον τὸν Κοκκίθη.

Αὐτὸς κοιμάται μὲ χαρὰ σὲ κάτασπρα σεντόνια
καὶ νίβεται μὲ Βασιλεὺς σαποῦνι καὶ κολόνια,
κί' ἐκεῖνος ὁ μουστακάλλης,
ὁ κύρ Ἀλέκος ὁ πολὺς,
ἔχει 'στὸ Ριον κολυμπῆ
κί' ἕνα καθοῦρι τὸν τοιμπῆ.

Αὐτὸς καλεῖται, Περικλῆ, σὲ κηῖσις θαυμασίας
ν' ἀναπαυθῆ πρὸς τὸ παρὸν
ὅπο σκιαδάς φιλυρὼν
ἀπὸ τὰς ἐργασίας,
κί' ὁ Ράλλης γὰ νὰ βρῆ δουλεῖα
παίξει μὲ δύο του σκυλιῶ.

Π. — Τώρα ἔξωπνησε μὲ κέρι,
τὴν Κορῶνα χαιρετῆ,
μὲς 'στὴν ἄμακα πετῆ
καὶ τρέχατος ἐπιστρέφει.

Τὸν κυκλόνουσι οἱ πιστοί,
βρὲ καλὸς του, βρὲ καλὸς του,
κί' ἀγνωστοὶ του καὶ γνωστοὶ
χαϊρετίζου ἀνδρὰ λήστον.
Νάτος νάτος κορωδῶμενος
ὁ Βασιλικὸς ὁ ξένος.

Δὲν ξεχάνει τὸ Τατόι καὶ τὸν μουσαφίρ-ὄντῆ,
κί' ἕνας κί' ἄλλος τρακτρούκας
πὼς τὰ 'πέρασε; τοῦ λέει, κί' ὁ Κορμάτης ἀπαντᾷ:
'πῆγα Κόντες κί' ἄλλα Δούκας.

Μὰ κί' ἐμετὲ μαζὶ μὲ τοῦτον δὲ τὸ κόψουμε κουμποῦρι,
πρὶν μὰς διώξουν ἀρον ἀρον...

Π. — Νὰ δρὸ φάπαις μὲς 'στὴ μούρη.

Καὶ καμπόσις ποιικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Καὶ λοιπὸν μὲ τὰς εὐχὰς μὰς ἡ βοῶντι Ἐρσμία,
πῶναι κί' ὄνομα καὶ πᾶραμα καὶ τὰ μέλιστα κοσμία,
τὸ κορίτσι τοῦ καθ' ἕνα προσφιλοῦς Ἀγγελιοῦλου,
ἄλλαδὴ τοῦ Θεοδοῦλου,
τὸν Ἀλέξανδρον τὸν Δρίβαν ἐνομειθῆ κατ' αὐτάς,
ἕνα βέκτην δικηγόρον μὲ μακρὸ καὶ μ' ἀρετάς.
Φέρων δὲ κί' ὁ Φασουλῆς τὴν βελάδα τὴν συνήθη
ἀπὸ μέσης του ψυχῆς σὰν κιαρὸμ του τοῦ εὐχῆθη.

Ἐβῆσαν τὰ εἰραγούδησ' ἑτάσου Σαικεδερσίη,
τόμος εὐμώσαν στῆχων
ἀρμιονικὸν κί' εὐθῶν
τὸν συνιστᾷ πρὸς δλους... πολὺ θὰ εἶς ἀρίστη.